

ledes kommen til, at det maa være heldigt i dette Øieblik som Princip at følge den af Regjeringen anviste Vej. Jeg sætter Principerne overordentlig høit; jeg er med al mulig Agtelse og Erkjendelse for de Udtalelser, der ere komne fra min ærede Kollega til Høire (N. Andersen), ikke ganske enig med ham, naar han for lidt siden udtalte, at Principerne kunde det være det Samme med, eller de vare ialtsald ikke saa vigtige, naar man blot kunde blive enig om de enkelte Positioner. Ja, siger jeg, skal man vente indtil en Afstemning og løbe an paa den Tilfældighed, at netop Afstemningen over de forskjellige Positioner skulde være det Afgjørende, kan man, hvis man er heldig, ogsaa naae til et bestemt Princip's Gjennemførelse; men det forekommer mig dog, at det Vigtigste, navnlig ved en 1ste Behandling af denne Lov, maa være at søge at finde et Princip, om hvilket man kan blive enig. Skulde jeg kalde denne Toldlov ved sit rette Navn, vilde jeg kalde den en Interesselov; thi er der Noget, der kan berøre saavel Statskassen som hvert enkelt Individ i Landet, er det væsentligt ved Bestemmelser, der tages i en Toldlov, og derpaa afgiver jo ogsaa den Overflod af Adresser, der ere komne her til Thinget, et rigeligt Bevis. — Naar jeg nu vender mig til de enkelte af de tre Grene, som ere anviste i Regjeringens Lovforslag, da vil jeg ikke her uuder 1ste Behandling komme ind paa den første, nemlig at rette eventuelle Feil, thi det betragter jeg som et underordnet Spørgsmaal, som man vel kan komme ud over; men jeg vil derimod et Øieblik dvæle ved Nr. 2 om Vettelse for Tolden paa de Artiller, der navnlig anvendes i vor Industri, og skal da strax tilstaa, at jeg med Hensyn til disse Poster ikke overalt kan følge Regjeringens Forslag. Af Raamaterialer til Industriens Frembringelse ere jo de væsentligste: Kul, Træ og Metal eller da særlig Jeru. Kul bliver jo frit, det springer jeg over. Enhver vil kunne forstaa, at jeg hører til dem, som indrømme, at Kul er en saa vigtig Artikel til Bedriften, at dens Frigjørelse vil lette Bedriften meget; Træ derimod ønsker jeg ogsaa frit. Jeg vil nødig blive staaende ved den Indskrænkning i Frigivelsen af Tolden, som findes i Lovforslaget. Jeg vil gjerne have Grændsen for Brædder, Planker etc. udvidet ud over den foreslaaede Indskrænkning. Saavidt jeg erindrer, er det kun Brædder og Planker osv. af indtil en Længde af 2 Fod, som skulde være fri. Jeg siger dette, uden at være blind for den betydelige Nedgang, det vil bevirke i Toldafgiften, men jeg siger det ogsaa i Tølelsen af, at jeg ikke hører til dem, der nære overordentlig Frygt for, at

Nedgangen skulde blive noget større end den af Regjeringen foreslaaede; thi det er min Tro, at det vil indvindes i Løbet af de nærmeste Aar. Men jeg vil et Øieblik endnu dvæle ved Træ, og jeg vil da sige, for ogsaa at nævne et Exempel, at det tidt har forbauset mig ved at se hen til Transportmidlerne og de Varer, som Transportmidlerne egentlig føre med sig, at en meget stor Forsendelsesgjensstand her i Danmark er tomt Returgods, og blandt dette Returgods er der overordentlig mange tomme Kasser. Nu veed jeg ikke, om andre ærede Medlemmer end jeg have opfattet det Spørgsmaal, om det ikke er unaturligt, at tomme Emballage, tomme Trækasser vandrer mange Gange frem og tilbage, ikke alene paa Banerne i Sjælland og Fyen, men endogsaa over til Sjøland enten pr. Bane eller pr. Dampskib. Jeg tror ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger, at tomme Returkasser komme hertil fra England. Naar det sker, har det sin første Begrundelse i, at Returgods er frit. Jeg skal villig indrømme at Ordet „frit“ kan forstaaes paa to Maader. Jeg skal være lige saa imødekommende mod dem, der mene, at „frit“ giver sig af sig selv, indeholdes i Begrebet „frit“, som mod dem, der hylde den Anskuelse, at „frit“ i Virkeligheden slet ikke er frit. For at gjøre denne min Udtalelse endnu tydeligere, skal jeg strax drage en Parallel med Jernbanetarterne, og jeg vil da tage Persontarterne. Der tror jeg, man lettest vil forstaa det. En Personart her i Danmark angiver, at den Rejsende har saa og saa mange Rbd. jeg tror 50 Rbd — frit. Jeg indrømmer, at det er i Virkeligheden ikke frit; thi der er i Tørens Beregninger for Willetten inddraget det Beløb, som Jernbanen, som jeg eksempelvis har taget, har tænkt sig at skulle have for Godset. Altsaa den Rejsende, som betaler sin Willet og medfører indtil den Grændse, det er ham tilladt at medføre frit, 50 Rbd., betaler, hvad han skal. Men den Rejsende, som ikke medfører mere end 10 Rbd., betaler i Virkeligheden for 40 Rbd. til af Gods, som han ikke medfører. Det er maaske at komme lidt vel langt fra denne Sag, Toldloven, men jeg har nævnet dette Exempel, for derigjennem

Rettelse.